

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "וירא"

"יקח נא מעט מים" והרי הדבר תמוה, וכי מים הוא מוצר בסיסי וזול ואברהם אבינו שהיה מכניס אורחים בשפע, דווקא במים אומר "מעט"? על שאלה זו ניתן לענות על פי דקדוק במילה "יקח נא". אנו רואים שבכל הדברים שהכין אברהם לאורחיו הוא הכין בעצמו כמו שכתוב "ואקחה פת לחם", "ואל הבקר רץ אברהם" ואילו במים נאמר "יקח נא" שמשמעותו על ידי שליח גוף שלישי, ולא נעשה הדבר על ידו בעצמו. ומכאן לומדים יסוד גדול. אפשר לעשות חסדים ולעזור לאחרים בהידור, אך כל עוד עושים זאת בעצמנו. אך אי אפשר להדר במצוות על חשבון האחר. ולכן בהכנסת אורחים שאברהם אבינו טרח בעצמו עשה זאת בשפע גדול, אבל בדברים שנעשו על ידי שליח ולא על ידי אברהם, בזה נזהר אברהם וביקש רק לפי הצורך. וכפי שמספרים על רבי לוי יצחק מברדיטשוב שהיה אורח בשבת אצל ראש הקהל באחת העיירות שהיה ראש הקהל גם עשיר גדול. לאחר קבלת שבת ותפילת ערבית, פנה הרב עם כל הציבור לאוהל הגדול שהוקם לכבודו של הרב לסעוד את סעודת ליל שבת. לאחר הקידוש הביאו לרב קערה גדולה מלאה במים לנטילת ידיים בשפע. עמדו כולם וחיכו לרב לנטילת ידיים, אך מה הייתה הפתעת כולם כאשר הם רואים את הרב נוטל ידיים בצמצום ולא בהידור רב. ראה הרב את תמיהתם והסביר, בביתי שלי בו אני דואג להביא את המים בעצמי אני אטול ידיים בהידור רב, אך פה שאני רק אורח ואת המים מביאה המשרתת מהבאר הנמצא במרחק וסוחבת את דליי המים בשארית כוחותיה, אין אני רשאי להדר במצוות על חשבון טרחתה של המשרתת. שמעו זאת הציבור וראו את גדולתו של רבם, הוא אשר אמרנו וראינו אצל אברהם אבינו.

"וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום"

"וירא אליו" מפרש רש"י - לבקר את החולה. ה' בכבודו ובעצמו בא לבקר את אברהם אבינו. "אמר רבי חמה בר חנינה: יום שלישי למילתו היה ובא הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו ושאל בשלומי" ונשאל שאלה, מדוע דווקא באלוני ממרא? אז ידוע שאברהם אבינו בא לפני שלושה שותפיו שקראו להם: ענר, אשכל וממרא. והתייעץ איתם אברהם אבינו על ברית המילה. אמר לו ענר שזה עלול להיות לו קשה והוא גם זקן. ועצה זו רמוזה בראשי התיבות של ענר: (עיניו נפש רע). שמע אברהם את עצתו והמשיך להתייעץ עם אשכל. אמר לו אשכל "אחרי שהרגת את ארבעת המלכים יש לך הרבה שונאים". וגם עצה זו רמוזה בראשי התיבות של אשכל: (אברהם שונאים כבירים לך). לבסוף, הלך אברהם להתייעץ עם ממרא. אמר לו ממרא "מול מהר רופאך אלוקים" גם עצה זו רמוזה בראשי התיבות של שמו ממרא. ולכן נאמר "וירא אליו ה' באלני ממרא" דווקא באלוני ממרא. ויש עוד פירוש מדוע דווקא באלוני ממרא. ראשי התיבות של ממרא מזכירות את כל האירועים הקשים שעבר אברהם אבינו בחייו. מ- מצרים, שפרעה לקח את שרה. מ- מלכים (מלחמת ארבעת המלכים), ר - רעב שהיה בארץ, א - אש, שהושלך לכבשן האש באור כשדים. וזה מה שרמז לו ממרא לאברהם, אחרי שה' הצילך מכל הצרות האלה תהיה חייב למלא את רצונו ותמול את עצמך כהכרת הטוב לבורא עולם שהצילך. ונקשיה קושיה, כיצד אברהם אבינו שהכיר את בוראו מגיל 3, גילה את ה' יתברך בעולם, עבר הרבה ניסיונות ועמד בהם,

העלון מוקדש לעילוי נשמת: אורלי בת סעידה, חנה בת נוריה, הרבנית הדסה אבישג רבקה יסכה בת אביבה מרים, הרבנית סמדר רבקה בת ימנה, רחל שירה בת תמו, ג'אנט סבירסה בת מנענע, הרב יחזקאל ברלנד בן חיים, שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, בנימין בן אסתר, חי בן ירדנה, חיים בן עישה, אליהו בן מרים, חנניה בן אסתר.

ה' מצווה אותו לעשות ברית מילה, והוא מתייעץ על כך? הרי הוא לא שאל שאלות ולא כלום אז מדוע דווקא כאן הוא מתייעץ? אז תירוץ ראשון, מפרשים שאברהם אבינו רק רצה לבדוק את חבריו, לדעת מי עושה את רצון ה'. ויש שאמרו שאברהם אבינו לא התייעץ אם לעשות או לא לעשות כי ברור שיעשה את ציווי ה', אלא התייעץ אברהם אבינו האם לעשות בפרהסיה (בציבור) או בצנעה. ועל תשובה זה נשאל שאלה נוספת, מדוע אברהם אבינו מתלבט וחושב האם לעשות בצנעה או בפרהסיה? ומפרש הרב יאשיהו יוסף פינטו שליט"א, יש אנשים שעושים מצוות בפרהסיה כדי להתגאות ולהראות את צדקותם, זה דבר שה' מואס בו שהרי נאמר "אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת" (גמרא בסוטה דף ה) ולכן העדיף לעשות את המצוות בצנעה שמא יחשדו בו במידת הגאווה. ומצד שני, אם יודע האדם שיעשה מצווה בפרהסיה כלומר בציבור, ויהיה קידוש ה' והדבר יעורר עוד אנשים למצווה אז זה דבר שראוי לעשות בפרהסיה ומצווה לעשות בגלוי. והכל תלוי בכוונה של האדם, בלב של האדם, אם הוא עושה את המצווה לפרסם ברבים על מנת לעורר את לב האנשים או חס ושלוש על מנת להתגאות. ועל כן נשתדל להתרחק ממידה מאוסה זו שהיא מידת הגאווה, שממנה נובעות כל המידות הרעות האחרות. כי מידת הגאווה מביאה לידי כעס ועצבות. אדם שמתגאה בליבו וחושב שמגיע לו משהו, כאשר לא יקבל את הדבר הוא יכעס או שהוא יהיה עצוב, כי הוא חושב שהדבר מגיע לו. ומה גורם לו לחשוב כך? מידת הגאווה. אך כאשר האדם יודע שהכל מאת ה' יתברך אז האמונה וההבנה הזאת תביא אותו לידי אושר ושמחה. ואיך מגיעים לידי אושר ושמחה? על ידי מידת הענוה.

בסוף הפרשה מוזכרת עקידת יצחק, וראינו דבר נפלא, כתוב "וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת..". ואפשר להקשות, מה זה וישלח את ידו? הרי היה צריך לומר ויקח את המאכלת. הרי ברור לנו שהוא לוקח את המאכלת בידיים ולכן מיותר להגיד וישלח אברהם את ידו. ואפשר לפרש, אבריו של אברהם היו אוטומטים לפי רצון ה'. ולכן רצון ה' היה רק לנסות את אברהם, ולא חס ושלוש שבאמת ישחט את יצחק. ולכן היד של אברהם אבינו שעושה את רצון ה' לא זזה ולא הצליח אברהם לקחת את המאכלת ולכן היה צריך לשלוח את היד האחרת ולקחת ביד החזקה את המאכלת בכוח על מנת להמשיך ב"משימה" שה' נתן לו להקריב את יצחק בנו. ואפשר להגיד עוד דבר בקשר לעקידה. רק אחרי שאברהם מקריב את האיל מברך מלאך ה' את אברהם. ומדוע? הרי היה צריך לברך אותו לאחר שעצר אותו מלשחוט את יצחק. ולמה בירך אותו רק לאחר שהקריב את האיל? אפשר לפרש כך, אברהם אבינו אחרי שמלאך ה' אמר לו "אל תשלח את ידך אל הנער" יכול היה אברהם לקחת את בנו יצחק בשמחה וללכת מהר לפני שמלאך ה' יתחרט. אך לא כך, אברהם אבינו ממשיך לחפש מה להקריב, כי היה בדעתו להקריב לכבוד ה'. ולכן שהבין אברהם מהמלאך שזה לא רצון ה' שיצחק ישחט הוא מרוב אהבת ה' ראה את האיל והקריבו לה' יתברך. וזאת מסירות ואהבה למצוות. ועוד בעניין הכנסת האורחים של אברהם אבינו שהחל לרוץ אל האורחים ועזב כביכול את ה', מדוע? הרי ה' בא לבקר את אברהם, והוא רץ לחפש אורחים? ועוד בחום היום? ביום הכי קשה למילה, ביום השלישי, כיצד נוהג כך אברהם? אלא מה שאמרנו למעלה, אבריו היו אוטומטים לה', מה שרצון ה' ככה אבריו עושים. ומכאן למדים שהכנסת אורחים גדולה יותר מהקבלת פני השכינה. וגם זה שאבריו אוטומטים לרצון ה' רמוז במילה אברהם שעולה בגימטרייה 248 כמניין "רמח" אבריו של האדם, וזה רמז שאברהם אבינו היה עושה את רצון ה' ברמח אבריו.

בבית צנוע בעיירה אוקופ התגוררו רבי אליעזר ואשתו שרה. הם היו ידועים כאנשים פשוטים ובעלי לב טוב. הרבה פעמים ביקשו אנשי העיירה מרבי אליעזר להתפלל עבור חולה, כי תפילותיו היו מתקבלות מיד. אומנם לעיני כולם הוא היה נראה כאדום פשוט ביותר, אך הם לא ידעו שמדובר בצדיק נסתר. רבי אליעזר התפרנס ממאפייה, הוא היה מחלק כיכרות לחם לעניים בחינם. בחנותו הוא היה נמצא שעות מועטות, ברוב זמנו היה עוסק בתורה ועובד את ה'. אשתו הייתה עוסקת בתפירה ובתיקון בגדים. גם היא לא לקחה כסף מנשים שלא יכלו לשלם לה, כתוצאה מכך פרנסתם הייתה דלה, אך למרות הכל הצליחו לחסוך מידי חודש כסף, שעם השנים הלך והצטבר לסכום נכבד מאוד. רק דבר אחד הכביד על הזוג וגרם להם לצער, לא היה להם ילדים. הם כל כך ציפו לבן שימשיך את דרכם. כמה בכו, כמה התפללו, ובכל זאת לא נושעו.. יום אחד, ישבו הזוג בבית והרהרו על מר גורלם. "למי אנו עמלים כאשר אנו הולכים עריריים ואין לנו בן שימשיך אותנו?" אמר רבי אליעזר לרעייתו. הוא הציע לה לקחת את הרכוש שצברו עם השנים ולהקים בו מפעל של חסד. רבי אליעזר ואשתו החליטו להפוך את ביתם לבית הכנסת אורחים אשר כל אדם המזדמן לעיר ואין לו איפה לישון יוכל לשהות בביתם ולאכול בו ארוחות כיד המלך ולקבל מיטה נוחה וחמה. רבי אליעזר ושרה אשתו דאגו לכל מחסורם של אורחיהם וטיפלו בהם באהבה ובשמחה. יום אחד, היה זה באחת מסעודות השבת, בביתם של שרה ואליעזר ישבו האורחים סביב שולחן השבת. השולחן היה מלא במטעמים רבים, הרגשה נפלאה שררה בבית. לפתע נפתחה הדלת, באמצע השבת, בפתח הבית הופיע אורח זר שאיש לא הכיר ולא ראה מעולם, הוא נכנס פנימה והתיישב בשולחן מבלי להגיד כלום ושלומו לאף אחד. עצם הופעתו הפתיעה את כולם, שכן מאיפה יכול להגיע יהודי זר בעיצומו של יום השבת? אך רבי אליעזר התעלם מהמבטים ומהשאלות, הוא קם מכיסאו, והחל לשרת את האורח הזר. "האם קידשת היום?" שאל את האורח, והאורח השיב בשלילה, מהר הביא רבי אליעזר כוס יין. לאחר מכן הוסיף רבי אליעזר לשרתו ולהאכילו. רבי אליעזר התעלם ממבטיהם התמהים של האורחים, הם לא הבינו איך ייתכן שאיש זה שחילל שבת בוודאות, והגיע ביום השבת לעיירה זוכה ליחס חם ואהוב מבעל הבית? בשלב מסוים היה מי שהעז לשאול את רבי אליעזר את השאלה הזאת. אך רבי אליעזר העדיף להתעלם מהמבטים המוזרים ומהשאלות. הוא פצח בשירי שבת כדי להנעים את האווירה ולהשכיח מכולם את כניסתו של האורח המוזר. לרבי אליעזר היה מנהג שכל אורח שהגיע להתארח בשבת, היה נשאר עד יום ראשון בצהריים. כך נהג גם עם האורח המוזר. לאחר הסעודה הציע לו מיטה נוחה ואף הזמינו להישאר בביתו כל זמן שיחפוץ. האיש לא הרבה לדבר, הוא אפילו לא טרח להגיד תודה, היה קשה לדעת האם הוא בכלל מעריך את יחסו של המארח. ואכן האיש נשאר עד ליום ראשון אחר הצהריים. כשעמד לצאת לדרכו מבלי להגיד מילת תודה למארח, רבי אליעזר פנה בשמחה ובחיוך ללוותו. ואז ביציאה מהבית, פתח האורח את פיו לראשונה ואמר: "דע לך, כי אני הוא אליהו הנביא. נשלחתי מהשמיים לנסותך. ובכן תדע לך, כי המעשים שלך ושל רעייתך עשו רושם עז בשמיים. המלאכים שנוצרו מהמעשים הטובים שלכם המליצו טוב בעדכם וביקשו למלא את משאלת ליבכם הגדולה לזכות בילד משלכם. אך לעומתם באו המקטרגים וטענו, מאיפה לכם לדעת שהזוג לא עושה זאת לשם תפארת וכבוד וגאווה? מאיפה לכם לדעת שהם עושים זאת לשם שמיים? אולי הם מחפשים שם טוב וכבוד, ונקבע להעמידכם בניסיון שיוכיח עד כמה הכנסת האורחים שלכם היא לשם שמיים. ואכן עמדת בניסיון יפה, למרות הופעתי החשודה ביום השבת, למרות מבטיהם של האורחים, קיבלת את פניי בסבר פנים

יפות ודאגת לכל צרכי. הריני מבשר לך, כי בקרוב אתה ורעייתך תזכו בבן שיאיר את העולם באור מיוחד שלא היה כמותו.. " הבן שנולד להם הוא לא פחות ולא יותר – הבעל שם טוב הקדוש ... זכותו תגן עלינו אמן.

פעם ביקר ראש הישיבה הגאון הגדול רבי משה חברוני זצ"ל את הבבא סאלי הקדוש זכותו תגן עלינו, ובתוך שיחתם הקדושה בדברי תורה הזכירו את דברי חז"ל על אברהם אבינו שעזב את ה' ורץ לקבל אורחים. והקשה ראש הישיבה ושאל את הבבא סאלי "מהיכן לחז"ל שאברהם אבינו עשה כהוגן בכך שהניח את ה' ורץ לקבל אורחים עד שלמדו מכך שגדולה הכנסת אורחים מקבלת פני השכינה, אולי באמת מעשה זה לא היה רצוי וראוי לפני ה'?" ותירץ וענה לו בבא סאלי הקדוש, "שהרי מהמשך הפסוקים רואים שה' המתין לאברהם אבינו עד שסיים עם האורחים ונפרד מהם, כמו שנאמר "ויפנו משם האנשים וילכו סדומה, ואברהם עודנו עומד לפני ה'". ופשוט שלא היה ה' ממתין לאברהם אבינו אילו המעשה שעשה לא היה ראוי ורצוי לפניו, אלא היה מסלק את שכינתו מעליו. ומכך שה' לא הסתלק מעל אברהם אלא המתין לו, למדו חז"ל שבשמיים מסכימים שגדולה הכנסת אורחים מקבלת פני השכינה. אלא שלכאורה, עדיין צריכים להבין, חז"ל אומנם יכלו ללמדנו שגדולה הכנסת אורחים מקבלת פני השכינה, כיוון שלמדו זאת מהנהגתו של אברהם אבינו, אבל מניין למד זאת אברהם אבינו? אלא מסביר הרב, במדרש רבה, מבארים מה שנאמר בספר תהילים "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי" רבן אמרי, כשם שנפשי צמאה לך, כן רמ"ח אברים שיש בי צמאים לך". כלומר הצדיקים האמיתיים מזככים עצמם ואת אבריהם עד שגם הם משתוקקים לעשות את רצון ה' בדיוק כפי שהנשמה כך גם הגוף נעשה קדוש. כך היה אצל אברהם אבינו. ובאותה שעה שישב אברהם אבינו לפני ה' וראה את שלושת עוברי אורח מרחוק, הרגיש את כל אבריו משתוקקים וכוספים לרוץ לקבלם. ומכיוון שידע אברהם אבינו שזיכך את כל אבריו בתכלית הקדושה, עד שכל רצונם וחשקם היה אך ורק רצון ה' ולא אחרת חלילה, הבין שהחשק והרצון לרוץ לקראתם זה רצון ה' יתברך. ואכן רואים שאברהם אבינו עשה את רצון ה' כפי שהוסכם בשמיים, שגדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני השכינה. (אמרי נעם).

חז"ל אומרים שמה שאברהם עשה למלאכים שבאו אצלו בעצמו ולא על ידי שליח, גם ה' שילם לבניו במדבר בעצמו, ולא על ידי שליח. וזה המן שנתן ה' בעצמו. ומה שנתן אברהם על ידי שליח, ה' נתן לבני ישראל גם על ידי שליח. וזה המים שהיה על ידי משה שהכה את הצור. מידה כנגד מידה, וכל ניסיונות שעמד אברהם אבינו נותנים לכל יהודי ויהודי כוחות לעמוד בניסיונות היום יומים שלנו, בחיים עצמם, כן נזכה לעמוד בהם ולעשות את רצון ה' יתברך, ולאהוב כל יהודי בדיוק כמו שאהב אברהם אבינו, ונזכה לגאולה השלמה אמן.

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:
או במספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

"הבעל שם טוב אמר: עצבות ומעלת עצמו(גאוה) נחשבות בין החסידים לעבירות דאורייתא, ושמחה הנובעת מראיית הטוב שבכל דבר נחשבת בין החסידים למצוות דאורייתא"

שבת שלום ומבורך